

Казки про тварин

Як було у давнину

Як було у давнину

В давнину ніхто ніяких тварин не мав права забити.

В одного господаря працював превеликий віл. Коли той дожив до глибокої старості, то став непридатним до господарства. Господар вигнав його.

На цих основах всі господарі виганяли як коня, барана, гусака, селезня, півня.

От зібралися вони всі та й думають. «От десь би переночувати».

Кінь і каже;

— Колись я з своїм господарем їздив далеко, і десь отут є хлів, отам і переночуємо.

Коли вони найшли той хлів, то побачили, що він без дверей. Півень поліз на дах, гусак в кутку примостився, качур в другому присів, а кінь, віл та баран залишились за сторожів біля входу.

Самі між собою журились, кому лягти проти дверей.

Кінь каже.

— Я стану.

Віл.

— Я стану.

Баран.

— Я збоку ляжу.

Іде вовк, а погода така погана — сніг, дощ. Назустріч — лисиця, а вовк до неї.

— Кумо, якого чорта втікаєш?

Лисиця.

— Кум, та хотіла схватись, а там такі рогалі, що невідомо, скільки живу, то такого чуда не бачила.

— Це велика здобич, ходім, кумо, скористаємось.

Лисиця.

— Кумцю, я боюсь.

Згодом пішли. Вовк попереду, лисиця за ним.

Коли вовк попав межи сторожі, то віл вовка до стіни придавив, кінь сполохався, задніми ногами б'є по боках. Баран, розгнівавшись, б'є вовка в лоб, гусак з переляку починає сопіти.

— Пе-пе-пе.

Качур собі.

— Так-так, так-так.

Півень на горищі.

— Ку-ку-рі-ку!

Коли вовк вирвався з цієї кузні, то каже.

— Ковалі добрі на землі, а вгорі ще кращі, бо все кричав. «Подай сюди!»